

Børne Blad

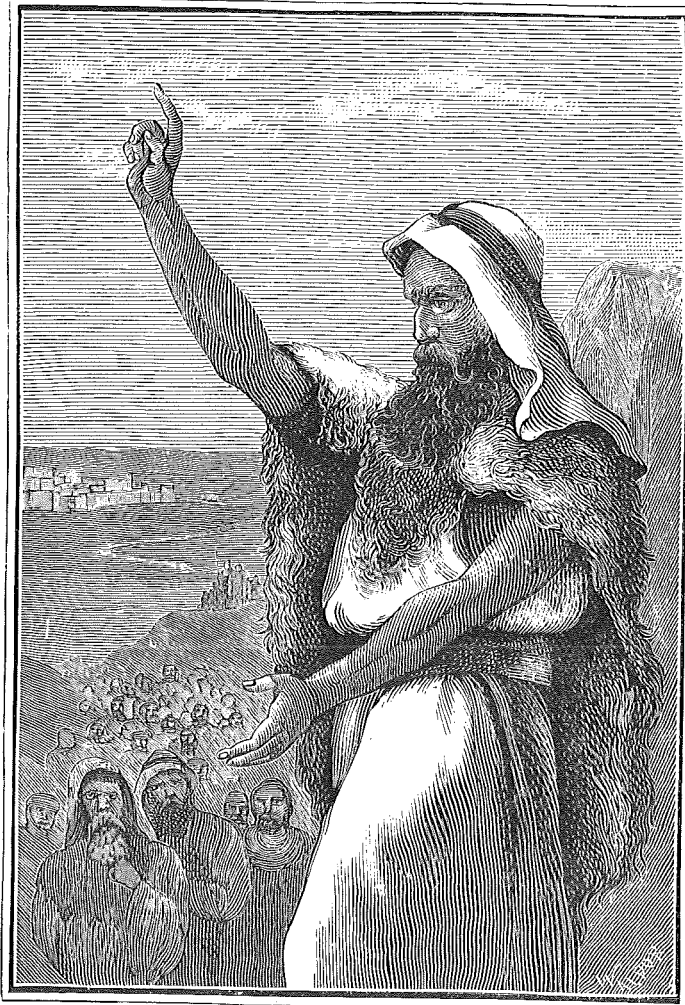

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 38.

18de september 1892.

18de aarg.

Profeten Elias taler til Israels folk.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, bestalt i forstid. 3 pakker til en adresse paa over 5 eksptr. leveres det for 40 cents, og over 25 eksptr. for 35 cents. Et halvt Morges koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

(Ilve.)*

En fortælling fra Rusland.

dem og tredive graders kulde! Og kulden fremdeles voksende. Indbyggerne i den lille landsby Borodino i Rusland var ude af sig selv. Ikke engang den ældste blandt dem kunde huske at have oplevet en saa streng vinter, og det var med alvorlig rysten paa hovedet, at man saa ud paa den ubarmhertige sne.

Det var imidlertid en vakker dag. Vinterfjelen skinnede bleg fra en bleg himmel, og skjønt den strenge kulde indsvøbte alt i en fin taage, glitrede og glinsede dog sneen som diamanter, og kun den mørkegrønne furuskov og de af veir og vind ilde medtagne bondehuse traadte tydelig frem i denne sneørken. Den bidende kolde luft hæmmede aandedrættet, naar man forlod den varme stue, og pels og skjeg dækkedes snart af tyk, hvid rimfrost. To bønder, som var gaaede ned til floden for endnu engang at gjøre et forsøg med at fiske, vendte tomhændede og forfrosne tilbage.

Ivan Petroff havde erklæret sig villig til at forsøge at komme frem til nærmeste landsby. En maatte gjøre det, og hans hest var en god travet, hans slæde en af de letteste. Han maatte have malet lidt rug, og kom der ulve — nu ja, saa fik han gjøre sit bedste. Han vidste, at de nylig havde vist sig i nærheden af landsbyen; den mørke

skov et stykke derfra var deres sedvanlige tilholdssted, og om aftenen, naar det blev mørkt, kunde man høre deres skrækindjagende hyl fra alle kanter. Det var farligt at være ude i skumringen; den strenge kulde havde gjort dem modige. For ikke mere end en uge siden havde de været ude igjen med sit gamle kneb. De elendige røvere! Ivan rykkede paa hovedet; men gik alligevel bort og sølede paa hesten.

Det kneb, han havde ærgret sig over, var en meget almindelig list, som ogsaa ofte lykkedes ulvene fortræffelig. Kort efter mørkets frembrud, naar det var stille i landsbyen, og alle døre og porte var godt stængte, og kun et og andet svagt lys saaes fra vinduerne, da styrtede gjerne en ensom ulv frem af skoven for at aflægge besøg. Under hver eneste port krøb da straks en hund frem og gjøede af alle kræfter; for en ulv var de ikke rædde, og saa drog de iver efter ulven, som holdt sig i passende afstand fra dem. Stakkels kryb! Neppe var de lokkede langt nok, før en hel flok ulve var over dem.

Dette havde atter hændt i forrige uge, og Ivan, som havde mistet sin hund paa denne maade, agtede at skaffe sig en ny hund med sig hjem sammen med melet.

Han var snart færdig. Den lille sæt rug tog ikke stor plads i den lave slæde; vel indtullet i sin pels og med den uundværlige økse stukken i beltet, tog han farvel med naboerne, som var komne for at se paa hans afreise. Han steg i slæden, smeldte med svøben, og saa bar det afsted.

Ivans hus var det sidste i landsbyen, et af de bedre og med en stor prægtig gaardsplads. Først gik veien gennem store udhuggede og ryddede skovstrækninger; siden gjorde den en pludselig bøjning ind i den tætte skov. Her stod furuerne saa rette og mørke, og smaa skoven var saa tæt, at øiet ikke kunde se længere end en alen til hver side. Dette var den farligste del af skoven; men naar alt kom til alt, var det jo bare et lidet

*) Efter Morgenbladets gjengivelse af en tildragelse, fortalt i Helsingforsbladet „Nya Pressen“.

stykke; siden blev skoven lidt efter lidt tyndere, og der kom aabne steder, hvor man saa spor efter vedhuggere. Derefter kom større skovløse strækninger.

Zvan vidste, at ulvene opholdt sig i den tætteste del af skoven, hvis de endnu var i naboskabet, og han saa sig derfor forsigtig omkring, men sneen var for haardt frosset til at vise deres spor. Han var ikke bange for, at ulvene skulde anfælde ham, saalænge det endnu var lyst; men han kjørte alligevel raft paa og følte sig mere vel tilmode, da han naaede den aabnere del af veien. Efter at have kjørt en tre timers tid, kom han endelig frem til landsbyen Semjonofka, hvor han straks gik til kvernen og spurgte med det samme mølleren, om han vidste nogen, som havde en hund tilsalgs.

„Ja“, sagde denne, „jeg ved, at gamle Mikailoff har en, som han gjerne gav bort til en snil husbond, og verten paa den sorte ørn' har to hvalpe.“

Saa gik Zvan til vertshuset. Det var netop en hvalp, han vilde have, og der var det jo to, saa han kunde vælge.

Klokken var nu tre, og ved femtiden blev det allerede mørkt. Han bandt hesten ude i gaarden og gik ned. Han traf nogle bejendte derinde, og under munter passiar ved et par kopper the forløb snart en time. Men pludselig huffede han sit erende, fik fat paa verten og fremførte sit ønske. Handelen blev efter en stunds forløb afsluttet, om end verten langt fra fik den betaling, han ønskede, og Zvan gaar ud, fornøjet over sin handel. En brødsforpe og et hjærtegn var nok til at faa hunden til at følge ham.

Zvan var kommen senere afsted, end han havde tænkt, og solen gik ned, da han kjørte gennem landsbyen. Paa begge sider af den enlige vei var der sneflader saa langt øiet kunde naa; kun i synskredsen saa man en sort raand, den ugjennemtrængelige furuskov. Ulvene forekom Zvan endnu frygteligere nu end om morgenen, og han kunde ikke lade

være at tænke paa alle de ulbehistorier, som han havde hørt, og paa hvor ulykkelig mange af disse var endte.

Altet gik en time, og stjernerne tittede frem. Den lille heft travede raft afsted; men Zvan drev endnu ikke paa den; thi den sidste del af veien maatte tilbagelægges saa hurtig, som hans opmuntrende stemme og sjelden anvendte pisk kunde formaa den til at springe, og til den kapløbning spaarede han hestens kræfter.

Den uhyggelige stilhed omkring dem var i og for sig nok til at gjøre selv den modigste nervøs; men vanens magt havde formodentlig staalsat Zvan, og da skoven endelig begyndte, stansede han hesten et øieblik. Han gik hen til sin trofaste heft og tog væk den lille bjelde, som hele tiden havde hængt om dens hals — det var jo ikke netop nødvendigt at underrette ulvene om hans komme; derpaa løste han remmene, forat hesten, om der blev fare paa færde, skulde kunne forsvare sig med tænderne. Den havde ikke bidsel; tømmerne var ret og slet bundne fast til grimen, og den anden ende af disse bandt Zvan om jernet paa karmen af slæden.

Saa satte han sig igjen i slæden med svøben i den ene haand og øksen i den anden. Et smæld med svøben, saa fløi de afsted.

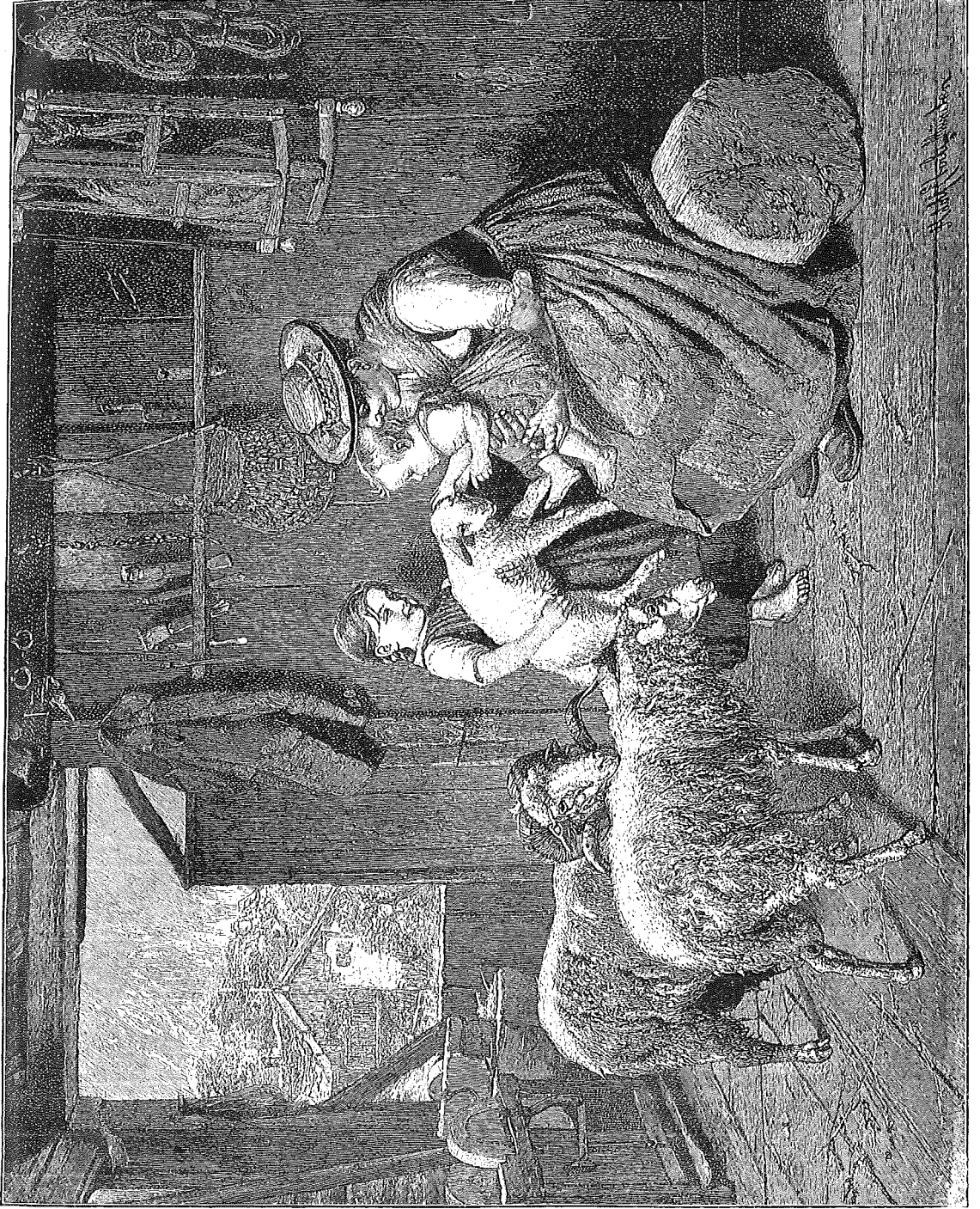
Mørkere og mørkere blev det, efter som skoven blev tættere, og hurtigere og hurtigere sprang den lille heft. Ikke en lyd hørtes uden hestens regelmæssige hovslag og meierens gnissen mod den haardfrosne sne.

Men saa satte hunden i et hyl! Zvan gav den et spark, og saa krøb den sammen ved hans fødder. Zvan sperrede øinene op, men kunde ikke se nogenting. Ti minutter endnu med den samme fart, saa var de næsten ude af skoven og allerede halvt i sikkerhed. Da hørtes pludselig et langtrukket, rædselsfuldt hyl — saa endnu et og endnu et.

Zvan reiste sig, tog tag om øksen med

Seh anbehalten.

Ruffa's son.

begge hænder; nu behøvedes ingen piff mere. Frygten jagede hesten afsted som en vind.

Idet Iwan holdt sig fast i jernet paa slæden, vendte han sig om netop i rette tid til at faa se en ulv fare frem af smaastoven; derefter fulgte flere. „Gud hjælpe mig“, hvissede han. De saa ud som sorte flekker i mørket, og han vidste, at der maatte være ti eller kanske endnu flere. De vilde naturligvis tage ham igjen. Kunde han holde dem fra livet et eller to minutter? Siden kom de paa aaben mark, hvor landsbyen allerede kunde sees.

Han kunde nu se dem ganske tydelig — deres stygge røde øine gnistrede. Med halv-aabent gab og hængende tunger gav de et kort vildt glæfs, ret som det var, og hver gang skar de tænder. Han tænkte paa hunden; hvis han kastede den ud, vilde det opholde dem en stund; men han havde saa liden lyst dertil. Det stakkels dyr snøg sig tæt ind til ham som for at søge beskyttelse, og halvt fortumlet i hovedet mumlede han: „Med Guds hjælp kommer vi vel fra det paa en eller anden maade.“

Den aabne mark var nu meget nær; men netop, da de fór ud af stoven, styrte den forreste ulv paa ham. Iwan slog til; men hugget var ikke velrettet; det døde ulven kun et øieblik. Kraftlig svingende øksen gav han imidlertid i næste minut døds-hugget til en anden, som havde forsøgt at komme ind paa ham fra den anden side. Ulven faldt, og to eller tre blev igjen, sandsynligvis for at gjøre sig et godt maaltid af sin kamerat.

Et øieblik troede Iwan, at faren var overstaaet; men til hans rædsel forfulgtes han endnu af de øvrige. Deres mørke lurvede bryst var bedækket med fraade; øinene lynede, og tænderne lyste hvidt. De glæffede og tudede; der saa ud til endnu at være et fies stykke af dem.

Iwan uddelte hug til højre og venstre, men fuldstændig forgjæves, saa det ud til;

alle satte efter ham. To styrte frem paa hver sin side af hesten; men denne forsvarede sig tappert, holdt hovedet lavt ned, værgede sig med tænderne og slog ud med forbenene, medens den sprang.

Fortumlet af rædsel merkede ikke Iwan, hvor nær han var hjemmet. De fleste af ulvene havde ophørt at forfølge ham; men fire holdt sig endnu tæt ved slæden. Porten til gaardsrummet foran Iwans hus var nu lige foran dem, og hesten fór henimod den som rasende. Ulvene fulgte den lige i hælene. Iwan holdt sig fremdeles fast i slæden. Bum! De lange skjæter slog imod den løst tillukkede port, stødte den op, og ind fór hest og slæde, mand og ulve, og saa gik porten igjen efter dem.

Iwans hjerte stod stille. Det var aldeles mørkt paa gaarden, og foruden hestens voldsomme pusten hørtes ikke en lyd. Hvert øieblik ventede han at faa gjøre bekjendtskab med ulvenes tænder; men da et par minutter var gaaede, og intet hændte, tog han mod til sig, hoppede ud af slæden, sprang hen til indgangsdøren og raabte til sin hustru: „Kom med lys! Her er ulve paa gaarden!“

Bed hans raab kaldtes ogsaa folkene paa nabogaarden til. De kom løbende for at høre, hvad der var paa færde, men vilde ikke tro, at ulvene var paa gaarden. I en fart blev nogle lygter tændte, og man begyndte undersøgelsen, og tilsidst fandt man i den mørkeste og mest afsides krog de fire dyr, sammenkrøbne og forkræmte. De, som nogle minutter i forveien havde været saa vilde og frygtelige, var nu saa rædde, at det var let gjort at slaa dem ihjel. Dette blev straks gjort, og skjönt ulvestind paa den kant af verden ikke indbringer stort, fik dog Iwan for de fire en saa pen sum, at han kunde kjøbe en ny sæle til sin kjætte hest med fine tømmer og muntert klingende bjelder. Og det fortjente den.

Ja!

Bismarck skal engang have sagt til en sendemand, som reiste for at underhandle med en fiendtlig magt: „Tal kun dristig, for De har to millioner bajonetter i ryggen!“ Mange vilde vist sige, at det var et stort ord. Men egentlig talte det ikke andet, end hvad man kalder „store ord“, ord, som var udsprungne af overmod.

Engang, ved begyndelsen af et slag, sagde Henrik den 4de kun disse ord til sine soldater: „Jeg er eders konge, I er franskmænd, der er fienden!“ Opildnede af denne korte og fyndige tale gik mandskabet paa med løvmød og dødsforagt. Efter talens virkning at dømme var det et stort og kongeligt ord. Men et saare mørkt minde knytter sig dertil, mindet om ufred, strid og blodsudgydelse, nogle af syndens værste følger.

Da Kristian Barnekow i slaget paa Skællinge Hede i Halland (2den mars 1612) overgav 4de Kristian sin gang, raabte han: „Kongen min hest, fienden mit liv, og Gud min sjæl!“ Det var djerve ord og heltemodig tale, ret et ord til skam for krigstere og stympere til alle tider. Men ogsaa til dem fører der sig et trist, et ufredens minde, mindet om spaltning og tvedragt mellem broderfolkene i nord, de, som alle dage burde have levet i fred og god forstaaelse med hinanden.

Seet fra et rent menneskeligt, et timeligt standpunkt, kan disse forskjellige udsagn imidlertid nok siges at være i god forstand store ord; men sees de i lyset af det himmelske, det evige, da hedder det: „Den, som styrer sit sind, er bedre end den, som indtager en stad“ (Ordspr. 16, 32). Gud dømmer saa tidt anderledes end menneskene. Men disse skriftens ord randt mig ihu, da jeg forleden i en sammenkomst hørte en ung mand udtale om sine forældre: „Jeg kan ikke mindes, at jeg nogenside har hørt et ukjærligt ord

mellem min far og mor!“ De forældre, om hvem der med sandhed kan aflægges et saadant vidnesbyrd af deres barn, om dem kan der ogsaa siges, at de er større eller „bedre“ end den, som indtager en stad. De har udført en fortaad, der paa ingen maade staar tilbage for de idrætter af stormænd, som staar optegnede paa krøniskens blade, og deres daad formørkedes ikke af minder om synd. Og udtalelsen af hin unge mand blegner ingenlunde ved at sidestilles enten med Bismarcks brauting eller Henrik den 4des fyndige tale, ikke engang for det kjætte udraab af den bolde helt paa Skællinge Hede. Nei — de overstraalet alle disse og mange flere. Lykkelige ungersvend, som kunde tale saa! Tusender af mennesker vilde prise sig lykkelige, om de med sandhed kunde efterligne disse ord. Et menneske, som kan tale saa, sidder inde med herlige og gyldne betingelser for at kunne være ædel og god og en aandens bolig fremfor den, der maa tale, som en anden ung mand engang gjorde. Hans ord var: „Jeg har aldrig seet min far give min mor et kys, aldrig hørt mine forældre tale kjærlig og hjertelig med hverandre, aldrig merket, at de var lykkelige og glade i hverandre. Men jeg har hørt dem skjendes og kjevles de hundreder og atter hundreder af gange, og jeg er bleven saa gjennemtrængt af denne ufredens aand, at bitterhed og ukjærlighed i virkeligheden er bleven en del af min natur og har en lammende indflydelse paa mig, som jeg ikke er istand til at frigjøre mig for.“

Alle I, som har faaet forældrepligten, og alle I, som agter at gaa ind til den, overvei vel, hvor vigtigt og alvorligt det er at skulle være barneopdrager. Gaa ikke til den sag uden at tage Gud med. Da vi spurgte den unge mand, som havde udtalt sig saa fordelagtig om sine forældre, om de var troende, svarede han usorbeholdent: — Ja!

R—n.

Profeten Elias taler til Israels folk.

[Med billede.]

Ethvert barn, som kan sin bibelhistorie, kender navnene paa de fire store og de tolv smaa profeter, som har været med at skrive bibelen. Dette var Elias ikke med paa, vi har intet skrift af ham i det gamle testamente, og derfor har han ligesaa lidt som den gamle pagts største profet Johannes den døber faaet plads ved siden af hine seksten.

Men en stor profet var alligevel Elias, mægtig i ord og gjerning og en Herrens kæmpe i en ugudelig tid. Af hans mund fik Akab og Jesabel mere end én gang høre sandheden, og det var ikke noget menneske, de mere frugtede end denne Guds tjener, der ikke vilde lade konge og folk uhindret tjene afguderne.

Paa billedet idag ser vi den kjække profets skikkelse tale alvorsordet fra Karmels bjerg. Foran ham staar folket med Baals profeter i spidsen, og Elias slynger ud mod dem de bekjendte ord:

„Hvor længe vil I halte til begge sider?“

Det er et ord, som baade unge og gamle trænger at mindes til enhver tid. Det nyt-

ter ikke at ville tjene Herren blot med sit halve hjerte. Det er den samme sandhed, som Jesus udtaler i sin bjergprædiken, naar han siger: „Ingen kan tjene to herrer; thi han vil enten have den ene og elske den anden eller holde sig til den ene og foragte den anden.“

Den bekjendte skotske professor Drummond siger: „Det lønner sig ikke umagen at være religiøs, medmindre man er helt igjennem religiøs. Enhver som ikke kaster sig med hele sit hjerte ind i Guds rige, men som søger dette som numer to, vil tabe begge verdener. Han skummer ikke fløden af hverken den ene eller den anden. Det er lettere at leve det religiøse liv fuldt ud end at leve det blot halvt. Den er den ulykkeligste, som er halvt indenfor, halvt udenfor, idet han søger at tjene to herrer.“

Opløsning paa billedgaaden i nr. 36.

Som regn paa venstrebånd og fred er det skik blandt indianerne at roge fredspiben.

Billedgaade.

R

LDE.

